

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten a 2008. év március hó 13. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a **Fejér Megyei Bíróság** 2007. év szeptember hó 26. napján kelt **10.B.168/2006/31.** számú ítéletét a büntetést kiszabó részében **megváltoztatja, a főbüntetés tartamát 10 (tíz) évi börtönbüntetésre enyhíti.**

Az első fokú bíróság ítéletét egyebekben **helybenhagyja.**

Az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fejér Megyei Bíróság a 2007. szeptember 26. napján kelt 10.B.168/2006/31. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés büntetében állapította meg, s ezért őt 12 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek kiadásáról és megsemmisítéséről továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és a védő felmentés végett jelentett be fellebbezést.

A védő a nyilvános ülésen a felmentésért bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Részletesen kifejtette álláspontját, amely szerint a Fejér Megyei Bíróság a megismételt eljárás során sem derítette fel megfelelően a tényállást, az továbbra is megalapozatlan. Meglepő fordulatként értékelte, hogy az eljárás során az ügyész többször módosította a vádirati tényállást és a minősítést.

A megismételt eljárásban a megyei bíróság újból kihallgatta a tanúkat, akik a védő szerint nem igazolták, hogy a vádlott és a sértett viszonya megromlott volna, illetve a sértett a halála előtt valamilyen jelentős bejelentésre készült. Megpróbálta felkutatnia vádlott által megjelölt személyeket, de ez nem vezetett eredményre.

A védő azt is előadta, hogy a poligráfos vizsgálat eredményét tévesen értékelte az első fokú bíróság, mert a legerősebb reakciót „a három fő általi elkövetésre” adta a vádlott vizsgálata. Így a beismerő vallomásában előadottakat e bizonyíték nem támasztja alá.

A bizonyítási kísérletet a védő álláspontja szerint a megyei bíróság nem folytatta le megfelelően. A védő szerint a vádlott a rendelkezésére álló 80 perc alatt nem követhette el a bűncselekményt. Az ismerőséhez a sértett 10 óra körül érkezett és ott 15-30 percet töltött el. Ha 10 óra 30 perckor indult el a sértett a lakástól, akkor 10 óra 40 perckor érhetett a vádlott kocsijához és a vádlott 12 órakor kereste a sértettet ismét az ismerősénél. Az elkövetési helyre az út oda-vissza 50 perc, így a vádlottnak 30 perce volt arra, hogy megölje a sértettet, a nehéz testet bevonszolja az erdőbe és az alkalmatlan eszközzel eltemesse. Visszafelé a vádlott még bement a ruhapiacra cipőt és trikót vett - ezt az időt az első fokú bíróság nem számította be a fenti időtartamba - majd 12 órakor tisztán, frissen megjelent a sértett ismerősénél, aki nem észlelt semmi furcsaságot a vádlott viselkedésén.

A védő álláspontja szerint kétséget kizáróan csak az bizonyítható, hogy a vádlott tudott a bűncselekmény elkövetéséről, de nem lehet pontosan megállapítani, hogy abban volt-e - és ha igen, milyen - szerepe.

A védő elsősorban a bizonyítási kísérlet megismétlésére tett indítványt, majd akár annak elvégzése, akár a bizonyítási indítvány elutasítása után a vádlott felmentését kérte, másodsorban a büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a védő bizonyítási indítványát a nyilvános ülésen **elutasította**.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.458/2006/7. számú átiratában, és képviselője a nyilvános ülésen az első fokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak, a cselekmények minősítését helyesnek és a kiszabott büntetést megfelelőnek tartotta, ezért az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán továbbra is ártatlanságát hangoztatta.

A védő fellebbezése csupán a főbüntetés enyhítésére irányuló részében alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és a védelmi perorvoslat folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását a Be. 348. § (1) bekezdése alapján. Ennek eredményeként megállapította, hogy a megyei bíróság a megismételt eljárásban a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.1376/2005/12. számú végzésében - amely hatályon kívül helyezte a Fejér Megyei Bíróság B.395/2004/20. számú ítéletét - foglalt iránymutatásnak megfelelően, rendkívül alaposan és részletesen folytatta le a bizonyítási eljárást. Annak során a perrendnek megfelelően, a lehetőségek keretei között maradéktalanul teljesítette ügyfelderítési kötelezettségét. Feltárta és megvizsgálta a bizonyítékok teljes körét. A megyei bíróság a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan mérlegelte, és e tevékenységéről részletesen számot is adott. Okszerűen megindokolta, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az első fokú ítélet indokolása mindenre kiterjedő, logikus és nem ellentétes az iratok tartalmával sem.

A vádlott a nyomozás során a sértett holttestének felfedezése után, 2003. szeptember 13. napján, az akkori védője és az ügyész jelenlétében teljes körű beismerő vallomást tett, amit a két nap múlva megtartott helyszíni kihallgatáson és szemlén fenntartott, illetve részletesen bemutatta az általa elmondottakat.

Apró részletekbe menően beszámolt arról, hogy 10 óra körül a sértett ismerőseinek Székesfehérvár belvárosában lévő lakásához vitte a sértettet, aki kb. 15 perc múlva érkezett vissza a lakástól a kb. 100-150 m-re álló kocsijához, majd Sárpentele felé indultak el. Útközben amiatt is veszekedtek, mert a sértett nehezményezte, hogy többször várnia kell a vádlottra. A vádlott beszámolt arról is, hogy a sárpentelei erdőbe érve a sértettet egy, az autóban talált vasdarabbal, három alkalommal, nagy erővel fejbe ütötte a bal halántéktájon. Észlelte, hogy a sértett meghalt, a fejére egy Tesco feliratú reklámszatyrot húzott és kb. 10-15 m-re bevonszolta a sértett testét az erdőbe. Vonszolás közben leesett a sértett egyik papucsa, amit később a holttest mellé tett. A vasdarabbal egy sekély gödröt ásott, abba belehelyezte a sértett holttestét és befedte gallyakkal, levelekkel. Visszafelé Székesfehérváron bement a ruhapiacra, ahol pólót és cipőt vett, majd 12 óra körül visszament a sértett ismerőseéhez és nála kereste a sértettet, mintha nem találkoztak volna.

Elmondta, hogy öt nap múlva visszament a sértett holttestéhez, ásóval egy mélyebb, kb. 40 cm-es gödröt ásott, majd a sértett testét leöntötte kromofággal és a zöld színű egy literes üveget szintén a holttest mellé tette. Beszámolt arról is, hogy éppen ebben az időben hívta fel mobiltelefonon a sértett eltűnése miatt indult ügyben nyomozó rendőrtiszt.

2003. szeptember 22. napján a vádlott - már a meghatalmazott védő jelenlétében - addigi beismerő vallomását visszavonta és tagadta, hogy a sértettet megölte volna. Elmondta, hogy a bűncselekményt az általa megjelölt személyek követték el, akik kivitték őt a helyszínre, megmutatták neki a sértett holttestét és megfenyegették, hogy ha bárkinek elmondja a látottakat, bele fogják keverni az ügybe. E vallomása

szerint ő ekkor látta az avarral letakart holttestet és azt, hogy a sértettnek véres a feje.

A büntető eljárási törvény egyik alapvető rendelkezései közé tartozik, hogy „A terhelt beismerése esetén - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - meg kell szerezni az egyéb bizonyítékokat is.” (Be.118.§ (2) bekezdés)

A büntetőeljárás során kétséget kizáró módon bizonyítást nyert, hogy a vádlott az általa elmondott módon követte el a bűncselekményt.

A vádlotti cselekmény a tényállásban írt módon - azaz a vádlott első beismerő vallomása szerint - történt, mert azt a vádlotti előadást számos objektív bizonyíték alátámasztja. A boncjegyzőkönyv a vádlott vallomásának megfelelően rögzíti a sérülések helyét - bal halántéktáj, nyakszirt - azonosítja a lehetséges elkövetési eszközt vasrúdként, és megerősíti az ütések nagy erejét. A helyszíni szemle során a sértett holtteste mellett megtalálták egyik papucsát, illetve egy zöld színű kromofágos üveget. A gödör a vádlott által mondott mélységű volt, és a sértetről nem hiányoztak a szokásos ékszerei. Tehát ezek a lényeges körülmények mind megegyeztek a vádlott első vallomásában előadottakkal és ez csakis abban az esetben volt lehetséges, ha a vádlott az általa elmondott módon ölte meg a sértettet.

A sértett ismerősének tanúvallomása is alátámasztja azt, hogy a vádlott **12 óra körül** ismét megjelent nála és a sértettet kereste. A tanú - aki az elkövetés idején 88 éves volt - a pontos időpontot nem tudta megjelölni, de azt valóban elmondta, hogy nem látott semmi furcsát a vádlotton. A tanú életkora nyilvánvalóan befolyásolja észlelési képességeit, ezért e vallomás önmagában nem elégséges ahhoz, hogy megcáfolja a vádlott beismerő vallomását.

A hírközlési szakértő véleménye, mint objektív bizonyíték, szintén a vádlott beismerő vallomását támasztja alá. Azt a vallomását, amely szerint az elkövetés időpontjában, illetve öt nap múlva is a sértett holttestének közelében tartózkodott. Nyilvánvalóan nem várható el, hogy a távközlési szakértő akár néhány méteres pontossággal behatárolja a mobiltelefont használó tartózkodási helyét, de azt kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a vádlott abban a körzetben tartózkodott.

A Fejér Megyei Bíróság megfelelő alapossággal és az eljárási szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási kísérletet, amely igazolta, hogy a sértett ismerősének lakásától 20 perc alatt lehet eljutni az elkövetés helyszínére, visszafelé pedig, útba ejtve a ruhapiacot is kb. 30 perc alatt bejárható az adott útvonal. Az aszfaltozott úttól az erdőig vezető földút a helyszíni szemle adatai szerint kb. 700 m, amit 4-5 perc alatt lehetett megtenni. A helyszíni szemle fényképmelléklete alapján meg lehetett győződni arról, hogy a földút a maga nemében jó minőségű, könnyedén járható bármilyen gépkocsival. Helyesen állapította meg az első fokú bíróság, hogy a vádlott által elmondott módon és időben követte el a bűncselekményt.

A védő által a bizonyítási kísérlettel kapcsolatban felhozott kifogások teljességgel alaptalanok, annak ismételt megtartása szükségtelen. A nyomozás során a vádlott mutatta meg a helyszínt, a megismételt elsőfokú eljárás során, pedig az elsőfokú bíróság 2007. február hó 15. napján az ügyész, vádlott, védő és a bíróság tagjainak jelenlétében helyszíni szemlét tartott, végigjárta a vádlott beismerő vallomásában leírt útvonalat.

A poligráfos vizsgálat eredményét ugyancsak helyesen értékelte a megyei bíróság. A vádlott a vizsgálat idején tanúként szerepelt az eljárásban, a vélemény így is felhasználható. A töretlen bírói gyakorlat szerint a poligráfos vizsgálat eredményére önmagában tényállást alapítani, bűnösséget megállapítani nem lehet. A vizsgálat eredménye csupán megerősíthet, megcáfolhat egyes bizonyítékokat. A vizsgálat eredményeképpen az volt megállapítható, hogy a vádlott szavahihetősége kétséges, erős reakció jelentkezett az „agyonütésre”, illetve „a három személy általi elkövetésre” is. Ekként e bizonyíték inkább a vádlott beismerését megerősítő bizonyítékként értékelhető.

A megyei bíróság a lehetőségekhez képest felderítette a cselekmény indítékát is. A vádlott és a sértett kapcsolata jó volt, de nem felhőtlen. A tanúk is beszámoltak arról, hogy a sértett alkalmanként panaszkodott a vádlottra és családjára: a vádlott többször késve ment érte, amikor tudta, hogy fél egyedül, illetve volt egy alkalom, amikor a vádlott lakásában hagyták egyedül és elmentek szórakozni, sőt még az ajtót sem zárták be. A vádlott beismerő vallomása szerint ilyen régi sérelmek kerültek elő útközben, és a feltörő indulat hatása alatt követte el a vádlott a cselekményt. Ez az indulati állapot azonban erős felindulásként nem értékelhető. A vádlott beismerő vallomásával ellentétes motívumot nem lehetett teljes bizonyossággal megállapítani.

A Fővárosi Ítéltábla ugyanakkor a Be. 352.§ (1) bekezdésének a/ pontja szerint az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint kiegészíti az ítéleti tényállást:

A sértett 1942. évben, a sértett ismerőse 1915. évben született.

A sértett holttestének feltalálási helyéhez vezető földút autónyommal letaposott, gépjárművel jól járható volt.

A sértett holtteste mellett a helyszíni szemle során feltalálták az egy literes, zöld színű kromofágos üveget.

A vádlott 2005. márciusában - közvetlenül az első tárgyalási határnap előtt - öngyilkosságot kísérelt meg.

Az így kiegészített tényállás minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a fellebbezési eljárásban. A felmentésre irányuló vádlotti és védelmi

fellebbezés - amely tartalma szerint a tényállás megállapítását és a bizonyítékok mérlegelését támadja - nem foghatott helyt.

Okszerű a vádlott bűnösségére levont következtetés, és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság a jogi indokolásában ugyanakkor elmulasztotta a cselekmény minősítésének feltüntetését, miszerint a vádlott bűnösségét a Btk. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetében állapította meg, amelyet a vádlott egyenes szándékkal valósított meg. Ezeket a hiányokat a Fővárosi Ítéltábla pótolta.

Az ítélet rendelkező részében a megyei bíróság tévesen tüntette fel érdemi tárgyalásként a 2007. január 29. és február 5. napján tartott tárgyalásokat, ugyanis a június 18-án tartott határnapon az ülnökök személyében bekövetkezett változás miatt az eljárást megismételte.

A büntetés kiszabása kapcsán figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság általában helyesen sorolta fel.

Az enyhítő körülmények közül nagyobb nyomatékkaal kell figyelembe venni a vádlott nyomozás során tett feltáró jellegű beismerő vallomását és a nagyfokú időmúlást, amely a vádlott személyétől független okból következett be. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott a sértett holttestének felfedezését követően, vagyis az első gyanúsított kihallgatásakor már részletes feltáró, beismerő vallomást tett, amely a nyomozó hatóság munkáját alapvetően segítette. További enyhítő körülmény a vádlott öngyilkossági kísérlete.

Figyelemmel a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára és valamennyi bűnösségi körülmény nyomatékára, az ítéltábla az első fokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamát, ezért 10 évre enyhítette - a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékének érintetlenül hagyása mellett - mert ez is elégséges a büntetés céljának az eléréséhez.

A Fővárosi Ítéltábla a Fejér Megyei Bíróság ítéletét a Be. 372.§. (1) bekezdése alapján változtatta meg, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit, pedig a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlott előzetes letartóztatásának további beszámítása a Btk. 99.§ (1) bekezdésén, alapul.

Budapest, 2008. év március hó 13. napján

Dr. Czine Ágnes s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Rédei Géza s.k.

előadó bíró

Miszlayné dr. Lányi Éva

bíró

A Fejér Megyei Bíróság 10.B.168/2006/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.266/2007/6. számú ítéletében foglalt változtatással 2008. év március hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év március hó 13. napján

Dr. Czine Ágnes s.k.

a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

Varga Zoltánné

tisztviselő